

Εἶναι ἐργασία, λέγει, τρομερά, ἥτις ἤθελε καταστρέψῃ καὶ τοὺς εὐρωστωτέρους ἀνθρώπους· οὐδεμίαν ἡμέραν ἀνάπαυσις, πάντοτε ἡμέρας καὶ νυκτὸς νὰ εἶναι ἐτοιμοί, καὶ ὅμως τὸν *προμηθευτήν*, *forniteur*—ὁ Sanson καταφεύγει εἰς τὸν παράδοξον τοῦτον εὐφημισμὸν—ἐπιβαρύνουσιν ὅλα τὰ ἐξόδα τῆς κατοικίας καὶ διατροφῆς τῶν βοηθῶν του καὶ ἄλλα βάρη. Ὁ Κάρλος Ἑρρίκος Σανσὼν κατώρθωσε νὰ ἀντικατασταθῇ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Ἑρρίκου τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1795, μετὰ ἐργασίαν τριακοντα ἑτῶν. Σύνταξιν δὲν ἔλαβε, καίτοι κατὰ τὰ ἄλλα ἡ δημοκρατία τὸν μετεχειρίζετο ὡς πάντα ἄλλον ὑπάλληλον. Τῇ 26 Ἰανουαρίου 1802, ἡμερομηνία τοῦ τελευταίου ἀφορῶντος αὐτὸν ἐγγράφου, χάνεται πᾶν ἔχνος αὐτοῦ. Ἀγνοεῖται καὶ πότε ἀπέθανε. Ἡ δυναστεία τῶν Sanson ἐξηκολούθησε βασιλεύουσα μέχρι τοῦ ἐγγόνου τούτου, Κλήμεντος Ἑρρίκου, ὅστις ἐξηκολούθησε νὰ ἐξασκῇ τὸ κληρονομικὸν ἐπάγγελμα μέχρι τοῦ 1847. Λέγεται ὅτι, συλληφθεὶς διὰ χρέη, ἔδωκεν ὡς ἐνέχυρον τὸ ἱερίωμα τῆς λαϊμητόμου· τῶνόντι σκηνὴ κατὰ τὸν Βαλζάκ! Ἐν τούτοις ἐδόθη διαταγὴ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πάντα ὅπως ἐκτελέσῃ θανατικὴν τινα καταδικαίην. Ὁ Σανσὼν δὲν ἠδύνηθη νὰ ἐλευθερώσῃ ἀμέσως . . . τὰ ἀναγκαῖα ὄργανα, ἅτινα εἶχε καταθέσῃ ὡς ἐνέχυρον, καὶ ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας, ἐννοεῖται χωρὶς νὰ ἐκφρασθῇ αὐτῷ ἡ τῆς πολιτείας εὐαρέσκεια, διὰ τὴν μακρὰν καὶ εὐδόκιμον αὐτοῦ ὑπηρεσίαν. Οὐδὲ περὶ αὐτοῦ εἶναι πλέον τι γνωστόν. Τίς οἶδε, πολὺ πιθανὸν κανεὶς ἐκ τῶν υἱῶν του ἢ ἄλλος ἀπόγονος τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἑρρίκου Σανσὼν ζῆ ὄλοεν ὑπὸ ἄλλο ὄνομα εἰς σκοτεινὴν τινα γωνίαν τῆς γαλλικῆς γῆς.

Ἐν Κερκυρᾷ

ΔΗΜΟΣ ΔΗΜΙΟΣ

ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Οὐράνιο φῶς κι' ἀνέσπερο μοῦ ἐφώτισε ὡς τὰ βᾶθν
τῆ μαύρῃ μου ψυχῇ
ποῦ κρύβει τόσα πάθν
Μ' αὐτὰ ποῦ ἢ πλάσι δέρνεται καὶ πάντα δυστυχεῖ.
Γιατί τὰ ἴματιά σου ἄσκοπα ἀνέπαυες γιὰ ἴλιγο
ἐπάνω μου μιὰ ἡμέρα
Καὶ νέο κόσμον, ὁμορφο, ἀγγελικὸ ξανοίγω
στὸν ἄπλαστον αἰθέρα.
Καὶ μιὰ σου λέξι ἁρμονικὴ ποῦ ἀντίχρησε σιμὰ μου
μὲ σίκωσε ψιλά
Ἐκεῖ ὅπου μὲ φέρνουνε συχνὰ τὰ ὄνειρά μου
ὄνειρατα τρελά.
Καὶ μελωδίεσ ἄκουσα, ἀγγελικέσ, ποῦ μόνο
ἀκοῦσ στὸν οὐρανό.....
Μὰ τόρα πᾶνε, καὶ στῆ γῆ τὰ ἴματιά μου καρφόνω
καὶ κλαίω καὶ πονῶ.

Γ. ΦΑΚΙΡΗΣ

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

Ἀπὸ βραδὺς τὰ ἀπλοϊκὰ κορίτσια τῆς γειτονίας εἶχον ἐτοιμασθῇ διὰ νὰ κυττάξουν τὴν τύχην των εἰς τὸν καθρέπτην.

Καθεμιὰ εἶχεν ἀνάψῃ τίς λαμπάδες τῆς, καὶ ὅταν ἦλθαν τὰ μεσάνυκτα, ὅταν ὅλοι μέσα 'ς τὸ σπίτι ἐκοιμήθησαν, ἐξέπλεξε τὰ μαλλιά τῆς καὶ ἐκάθισεν ἐμπροστὰ εἰς τὸν καθρέπτην τῆς. Μὲ τὰ μαλλιά ἔτσι ἀπλωμένα καὶ ριχμένα ἐπάνω εἰς τοὺς ὄμους καὶ εἰς τὸ πρόσωπον καὶ μὲ τὰ μάτια μόλις διακρίνοντα μὲς ἀπὸ τὰ μαλλιά, θὰ ἔβλεπαν νὰ περάσῃ ἀπὸ μέσα του τὸ ἀγγελοκάκωτο παληκάρι, ποῦ ἡ μοῖρα προώρισεν ὡς σύντροφον τῆς ζωῆς των. . .

Καὶ τώρα ἐπρόκειτο νὰ περιγράψουν ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην, τὸν ἰδικὸν τῆς ἐκάστη, πῶς τὸν ἀντελήφθη, πῶς τῆς τὸν παρέστησεν ὁ καθρέπτης.

Πρώτη ἀπ' ὄλαις ἡ μεγαλύτερα, ψηλὴ, γοητευτικὴ νεράϊδα τὸ ἀνάστημα, μὲ μάτια μεγάλα καὶ διαυγῆ, ἐπρόκειτο νὰ ἐξαγγείλῃ τὴν τύχην τῆς ἢ ἰδίᾳ, ἀπὸ τὰ τρυφερά τῆς χεῖλη:

— Ἀφοῦ ἐκάθισα, εἶπε, σὲ λιγάκι, ἄκουσα ἔξαφνα γρήγορα βήματα, τὸ ἓνα κατόπι εἰς τὸ ἄλλο, σὰν νὰ ἐπλησίαζε τρεχάτο ἄλογο. . . Ὁ καθρέπτης ἄρχισε νὰ τρέμῃ· καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνη εἶδα νὰ περάσῃ σὰν ἀστραπὴ μιὰ μεγάλη σκιά. — Ἀνθρώπος καμαρωτὸς ἐπάνω 'ς τ' ἄλογο ἦτον. Τοῦ καθαλάρη ἡ στολὴ ἄστραψε 'ς τὰ φῶτα καθὼς ἐπέρασε, καὶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ ἀλόγου, ποῦ ἄφιναν φωταῖς, ἐσείστηκε τὸ πάτωμα. Ἀλήθεια . . . καθαλάρης μὲ χρυσοῦ στολή, δὲν εἶπε ἡ μάγισσα, πῶς θῆλθη νὰ μὲ πάρῃ; — Νὰ ποῦ βγαίνει ἀλήθεια ἡ μαντεία τῆς.

Μὲ τὴν σειρὰν τῆς ἡ δευτέρα, ἤρχισε νὰ περιγράψῃ καὶ αὐτὴ τὸν ἰδικὸν τῆς:

— Πρὶν φανῇ ὁ ἰδικός μου, ἐπέρασαν προτῆτερα πολλαῖς σκιάς, ἄνθρωποι πολλοὶ μαζί, ποῦ θὰ τοὺς εἶχε στείλῃ βέβαια γιὰ νὰ τοῦ ἐτοιμάσουν τὸν δρόμον. Ἄναψαν φῶτα ἐπάνω 'ς τὰ φῶτα κ' ἐρώτισαν τὴν κάμαρα, σὰν μέρα μεσημέρι. . . Καὶ μέσα 'ς τὴν λάμπῃ ἐκείνη, μὲ περήφανο περπάτημα, σὰν ἄνθρωπος μαθημένος νὰ ἐξουσιάζῃ πολλοὺς, ἐφάνηκε ἓνας νεὸς, εἴκοσι χρονῶ. . . Καθὼς ἐπέρασεν ἔσκυψαν οἱ ἄλλοι καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν. — Καὶ μένα, δὲν μούπε ἡ μάγισσα, πῶς θὰ πάρω ἄνθρωπον, ποῦ ἐξουσιάζει πολλοὺς;

Κ' ἐν μέσῳ τῆς γοητείας, ἡ ὁποία διεχύθη ἀπὸ τὰς διηγήσεις τῶν ἄλλων, τρίτη ἀνέλαβε νὰ τὰς συνεχίσῃ ἡ μικροτέρα—κοντὴ καὶ πονηρὴ αὐτὴ, μ' ἐκείνη τὴν νοστιμάδα ποῦ τρελλαίνει, μὲ μάτια πονηρὰ καὶ ἀεικίνητα μὲς 'ς τὸ τρυφερὸ κλουβί των.

— Ἐμένα, εἶπε, τὸν ἰδικό μου, οὔτε ἄλογο περήφανον εἶδα νὰ μοῦ τὸν φέρῃ οὔτε ὑπηρέταις νὰ τοῦ ἐτοιμάσουν τὸν δρόμον. . . Μοναχός του ἐπέρασε ἴστα σκοτεινὰ, ποῦ μόλις τὸν διέκρινα. Οὔτ' ἔμμορφος πολὺ μοῦ φάνηκε, μὰ οὔτε πάλι καὶ ἀσχημοκαμωμένος, ἄνθρωπος ἐργατικὸς, ποῦ καὶ τὰ ἐργαλεῖα του ἀκόμη, νομίζω, ἐκρατοῦσε. . . Ὡστε